

Robert Bryndza

Het meisje in het ijs

Boekerij

Voor Ján, die mijn leven deelt via humor en nu ook via drama.

ISBN 978-90-225-8202-2

ISBN 978-94-023-0978-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Girl in the Ice*

Oorspronkelijke uitgever: Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.

Vertaling: Willeke Lempens

© 2016 Robert Bryndza

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency and 2 Seas Literary Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De stoeptegels glansden in het maanlicht, terwijl Andrea Douglas-Brown zich door de verlaten straat haastte. Haar hoge hakken klikklakten luid in een zo nu en dan onderbroken ritme – het gevolg van alle wodka die ze had gedronken. De januarilucht was scherp, haar blote benen prikten van de kou. Kerst en oud en nieuw waren voorbij en hadden een koude, steriele leegte achtergelaten. Winkelruiten gleden voorbij, gehuld in duisternis, slechts onderbroken door een obscure slijterij met een flakkerende straatlantaarn ervoor. Binnen zat een Indiase man onderuitgezakt in de gloed van zijn laptop. Hij merkte niet eens dat ze langsbeende.

Andrea zinderde zo van woede, had zo'n haast gehad om weg te komen uit die pub, dat ze zich pas afvroeg waar ze naartoe ging, toen de etalages plaatsmaakten voor grote huizen die wat verder van de stoep af lagen. Boven haar strekte een skelet van iepentakken zich uit naar de sterreloze hemel. Ze stopte en leunde tegen een muur om op adem te komen. Haar bloed kolkte door haar aderen en toen ze inademde, brandde de kille lucht in haar longen. Toen ze zich omdraaide, zag ze dat ze al een heel eind de heuvel op was, zo'n beetje halverwege. Achter haar lag de straat als een spoor van stroop in het oranje licht van de natriumlampen, met onderaan het in duisternis gehulde treinstation. De stilte en de kou drukten op haar. Het enige dat er bewoog, was het wolkje dat uit haar mond kwam, waar haar adem zich mengde met de ijzige lucht. Ze stopte haar roze clutch onder haar arm en trok, nadat ze zich ervan had verzekerd dat er niemand in de buurt was, de voorkant van haar jurk omhoog om een iPhone uit haar ondergoed te halen. De Swarovski-kristallen op het hoesje glinsterden traag onder de oranje straatlantaarn. Het schermpje vertelde haar dat ze geen ontvangst had. Ze vloekte, stopte het ding terug en ritste haar kleine roze clutch open. Daar zat nog een iPhone in, een ouder model, eveneens versierd met Swarovski-glitters, al ontbraken er nogal wat. Ook deze telefoon kreeg geen signaal.

Paniek besloep Andrea toen ze om zich heen keek. Alle huizen lagen een flink eind van de straat, diep weggestopt achter hoge heggen en ijzeren hekwerken. Misschien had ze boven op de heuvel wel ontvangst. Bekijk het ook maar, dacht ze, ze ging haar vaders chauffeur bellen. En dan bedacht ze wel een verklaring voor wat ze ten zuiden van de rivier deed. Ze knoopte haar leren jackje dicht, sloeg haar armen om zich heen en ging op weg naar de top van de heuvel, met haar oude iPhone als een soort talisman in haar hand.

Achter haar klonk het geluid van een automotor. Ze draaide haar hoofd, kneep haar ogen tot spleetjes tegen het felle licht van de koplampen en voelde zich naakt toen het licht

haar pantyloze benen bescheen. Haar hoop dat het een taxi was, werd de bodem ingeslagen toen ze zag dat het om een gewone lage auto ging, zonder bordje VRIJ op het dak. Ze draaide zich weer om en liep verder. Het geluid van de motor werd steeds luider en even later waren de lichten vlak achter haar; ze wierpen een grote lichtkring op de stoep voor haar. Maar hij haalde haar niet in. Een paar seconden later bescheenen ze haar rug, Andrea kon de warmte bijna voelen. Opnieuw wierp ze een blik in de lichtbundel. De auto reed heel traag, op een paar meter achter haar.

Woede vlamde op toen ze besepte wiens auto het was. Ze zwaaide haar lange haren over haar schouder, draaide zich om en beende verder. De auto maakte wat meer snelheid en kwam vlak naast haar rijden. Hij had getinte ramen; de speakers dreunden en bonkten. Het geluid kriebelde in haar keel en tintelde in haar oren. Ze stopte abrupt. Even later kwam ook de auto tot stilstand. Hij liet zich een paar meter naar achteren zakken, tot het voorste zijraampje weer op dezelfde hoogte was als zij. De muziek viel stil, de motor ronkte door.

Andrea bukte zich en tuurde naar het inktzwarte glas, maar zag slechts haar eigen spiegelbeeld. Toen stak ze haar hand uit en voelde aan het portier. Op slot. Met de platte kant van haar roze clutch bonsde ze tegen het glas en voelde toen nog eens.

‘Ik heb geen zin in spelletjes, ik meende wat ik daarnet zei!’ riep ze. ‘Doe open die deur, anders... anders...’

De auto bleef roerloos staan, de motor bleef gonzen.

Anders wát? leek hij te zeggen.

Andrea propte haar tas weer onder haar arm, stak haar middelvinger op naar het donkere glas en beende weg, het laatste stuk van de heuvel op.

Langs de stoeprand stond een boom. Met de dikke stam tussen haar en de koplampen van de auto probeerde ze haar telefoon opnieuw. Ze hield hem hoog boven haar hoofd om het signaal te vangen. Er was geen enkele ster te zien. Boven haar hing een bruinoranje wolk, zo laag dat ze hem bijna leek te kunnen aanraken. De auto kroop centimeter voor centimeter naar voren en hield stil naast de boom.

Angst begon Andrea's lichaam binnen te kruipen. In de schaduw van de boom keek ze zoekend om zich heen. Aan weerszijden van de straat stonden hoge, dichte heggen tot aan de stoep, de straat zelf boorde zich steeds verder een duistere buitenwijk in. Maar toen zag ze aan de overkant een smalle steeg tussen twee grote huizen en een bordje met het opschrift DULWICH 1¼.

‘Pak me dan, als je kan,’ mompelde ze en ze haalde diep adem om de straat over te rennen. Haar voet bleef echter haken achter een van de dikke boomwortels die onder de

stoeptegels uitstak. Pijn schoot door haar enkel toen deze omklapte. Ze verloor haar evenwicht, haar clutch en telefoon schoven van haar vandaan toen haar heup de stoerprand raakte, waarna ze omrolde en haar hoofd met een doffe klap tegen het asfalt sloeg. Verdwaasd bleef ze liggen, in de gloed van de koplampen.

Toen die uitgingen, werd Andrea in duisternis gehuld.

Ze hoorde een portier opengaan en probeerde op te staan, maar het wegdek onder haar golfde en draaide. Er verscheen een paar benen in haar blikveld, een spijkerbroek... een paar dure sportschoenen, die eerst wazig werden en toen dubbel. Ze stak haar arm uit, in de verwachting dat de bekende figuur haar overeind zou helpen. In plaats daarvan omklemde een in leer geklede hand in een snelle beweging haar neus en mond. De andere arm omvatte haar bovenarmen en drukte ze tegen haar lichaam. Het leer van de handschoen was zacht en warm, maar de kracht en de dwang van de vingers verontrustten haar. Ze werd ruw omhooggetrokken, naar het achterportier gesleurd en in de auto geduwd, waar ze plat op haar buik op de achterbank belandde. De kou achter haar verdween toen het portier werd dichtgesmeten. Geschokt bleef Andrea liggen, niet helemaal in staat te bevatten wat haar zojuist was overkomen.

De auto schommelde toen de chauffeur op de passagiersstoel ging zitten en het portier dichttrok. De centrale deurvergrendeling klikte en zoemde even. Andrea hoorde het handschoenenkastje opengaan, er klonk wat gerammel, het kastje ging weer dicht. De auto deinde op en neer toen de figuur tussen de voorstoelen doorkroop, boven op haar ging zitten en alle lucht uit haar longen perste. Enkele ogenblikken later zat er smalle kabelbinder om haar polsen, die ze strak op haar rug trok en in haar vel sneed. Vervolgens schoof de figuur over haar lichaam naar beneden, snel en lenig, waarna zijn gespierde bovenbenen op haar vastgebonden polsen drukten. De pijn in haar verzwikte enkel werd heviger toen met een schokkerig geluid een stuk ducttape werd losgetrokken, waar haar enkels mee werden samengebonden. Ze rook de zware lucht van dennenluchtverfrisser met een koperachtig randje, en begreep dat haar neus bloedde.

Het maakte Andrea woest. De adrenaline zette al haar zintuigen op scherp. 'Wat doe je, godverdomme?' riep ze. 'Ik ga gillen, hoor. Je weet hoe hard ik dat kan!'

Maar de figuur draaide zich slechts om, met zijn knieën op haar onderrug, en drukte de lucht weer uit haar longen. Vanuit haar ooghoek zag ze een schaduw flitsen, waarna iets zwaars en hards op haar achterhoofd neerkwam. Opnieuw pijn, sterretjes voor haar ogen. Weer ging de arm omhoog, weer kwam hij beneden... en toen werd alles zwart.

De straat bleef stil en leeg, terwijl de eerste sneeuwvlokken begonnen te vallen en traag naar beneden dwarrelden. De glanzende auto met zijn getinte ruiten reed bijna geluidloos weg, de nacht in.

Lee Kinney stapte uit de voordeur van de kleine hoekwoning waarin hij nog steeds bij zijn moeder woonde en keek naar de witte hoofdstraat. Hij trok een pakje sigaretten uit de zak van zijn joggingbroek en stak er een op. Het had het hele weekend gesneeuwd. En het sneeuwde nog steeds: de vlokken bedekten de wirwar van voetstappen en bandensporen op de grond. Het station van Forest Hill lag kalmpjes onder aan de heuvel: de maandagochtendforenzen die zich anders altijd langs hem haastten, op weg naar hun kantoor in het centrum van Londen, lagen waarschijnlijk nog in hun warme nest te genieten van een onverwachte vrije ochtend met hun wederhelft.

Bofkonten.

Vanaf het moment dat hij zes jaar geleden van school was gekomen zat Lee zonder werk, maar die goeie ouwe tijd dat je lui vanaf de bank steun kon trekken was voorbij. De nieuwe Tory-regering was keihard voor langdurig werklozen. Dus werkte Lee nu fulltime voor zijn uitkering. De gemeente had hem wel een vrij soepele werkervaringsplek toegewezen: tuinman bij het Horniman Museum, op slechts tien minuten lopen van zijn huis. Eigenlijk had hij vanochtend thuis willen blijven, zoals iedereen, maar Jobcentre Plus had hem niet laten weten dat het werk was afgelast. Hij had er laaiende ruzie over gekregen met zijn moeder, die had geroepen dat zijn uitkering zou worden stopgezet als hij niet ging en dat hij dan naar andere woonruimte kon gaan zoeken.

Er werd op het voorraam getikt. Zijn moeder gebaarde met een boos gezicht dat hij op moest schieten. Hij stak zijn middelvinger naar haar op en begon te lopen, de heuvel op.

Vier knappe tienermeisjes kwamen hem tegemoet. Ze droegen allemaal de rode blazer, korte rok en kniekousen van de Dulwich School for Girls. Met hun hetaardappelaccent kletsten ze opgetogen over hoe ze van school naar huis waren gestuurd, al swipend op hun iPhone en met de kenmerkende witte oortelefoondraadjes bungelend tegen het borstzakje van hun blazer. Ze liepen naast elkaar en gingen niet uit elkaar toen Lee hen bereikte, waardoor hij werd gedwongen van de stoep af te stappen, recht in de berg natte sneeuw die de veegwagen er had achtergelaten. Hij voelde het ijskoude water in zijn nieuwe sportschoenen sijpelen en schonk hun een vuile blik, maar de vier werden volkomen in beslag genomen door hun geroddel en gilden het uit van de pret.

Verwende kakwijven, dacht hij. Toen hij de top van de heuvel had bereikt, zag hij de klokkentoren van het Horniman Museum achter de kale takken van de iepen liggen. Sneeuw plakte als hompen nat wc-papier aan het gele zandsteen.

Lee sloeg rechts af, een woonstraat in die parallel liep aan de ijzeren hekken van het museumterrein. Deze steeg flink en de huizen werden steeds groter. Bovenaan stopte hij even om op adem te komen. Sneeuwvlokken prikten in zijn ogen, scherp en koud. Op een mooie dag kon je van hieruit zien hoe Londen zich kilometers uitstreckte, tot aan het London Eye bij de Thames, maar vandaag hingen er lage, dikke, witte wolken en zag Lee alleen de opdringerige bebouwing van Overhill op de heuvel naast de zijne.

De kleine poort in het ijzeren hekwerk zat op slot. De wind blies nu horizontaal, Lee rilde in zijn dunne joggingpak. De tuinploeg werd geleid door een vervelende oude vent. Lee moest eigenlijk wachten tot hij door hem binnengelaten werd, maar de straat was volkomen leeg. Hij keek nog een keer goed om zich heen, klom toen over het hek en verdween over een smal pad tussen de hoge, groen blijvende struiken.

Daar, afgeschermd van de gierende wind, viel de wereld om hem heen griezelig stil. De sneeuw viel steeds dikker en vulde razendsnel zijn krakende voetstappen terwijl hij tussen de lange heggen door liep. Het Horniman Museum lag op een terrein van bijna zeven hectare groot; helemaal achterin lagen schuren met tuinspullen, tegen een hoge muur met een ronde bovenkant. Alles was een duizeligmakend waas van wit. Lee verloor zijn hele richtingsgevoel. Ineens was hij al bij de oranjerie. Verrast door het sierlijke gebouw van glas en smeedijzer beende hij vlug terug, maar een paar minuten later bevond hij zich opnieuw op onbekend terrein, bij een T-splitsing.

Hoe vaak heb ik verdomme nou al door deze tuin gelopen, dacht hij, en hij koos voor rechts, waar het pad naar een lager gelegen deel leidde. Witmarmeren cherubijnen poseerden er op besneeuwde bakstenen sokkels. De wind huilde er laag tussendoor en toen Lee langs de beelden liep, had hij het gevoel dat hun lege, melkwitte ogen hem nastaalden. Hij bleef staan, met een hand boven zijn ogen tegen de snijdende sneeuw, en probeerde te bedenken hoe hij het snelst bij het bezoekerscentrum kwam. Gewoonlijk mochten de mannen van het tuinonderhoud niet in het museum komen, maar het was nu ijskoud en het café was misschien wel open, dus verrek maar: hij ging zich zoals ieder normaal mens opwarmen!

Zijn telefoon zoemde in zijn zak, hij trok hem tevoorschijn. Het was een appje van Jobcentre Plus: vanwege de slechte weersomstandigheden hoefde hij zijn werkplaatsingsplek vandaag niet te bezoeken. Hij stopte de telefoon terug in zijn zak. Het leek wel alsof alle cherubijnen zijn kant op keken. Was dat net ook al zo? Hij stelde zich voor hoe al die parelwitte kopjes langzaam meedraaiden en hem volgden terwijl hij door de tuin schuifelde. Hij schudde deze gedachte uit zijn hoofd en haastte zich langs hun lege blikken, zich

concentrerend op de besneeuwde bodem. Hij kwam tevoorschijn op een stille open plek bij een bootjesvijver die niet langer werd gebruikt.

Hij stopte en tuurde met half dichtgeknepen ogen door de dwarrelende sneeuwvlokken heen. In het midden van een maagdelijk ovaal van sneeuw lag een vervelozige blauwe roeiboot op de bevroren vijver. Aan de andere kant van de vijver lag een klein, verkommerd botenhuis. Onder de balken zag Lee nog net het dekzeil van een oude roeiboot.

De sneeuw sijpelde in zijn doorweekte joggingbroek. Dwars door zijn jack heen verspreidde de kou zich over zijn hele ribbenkast, en tot zijn schaamte beseftte hij dat hij bang was. Hij moest hier weg zien te komen! Als hij terugrende door die verzonken tuin, kon hij het pad langs de rand van het terrein vinden en er bij London Road uit gaan. Het tankstation daar was vast wel open, kon hij daar nieuwe peuken en een stuk chocolade kopen.

Hij wilde zich net omdraaien, toen een geluid de stilte doorbrak. Het was blikkiger en vervormd, en kwam uit de richting van het botenhuis.

‘Hé! Wie is daar?’ riep hij, zijn stem hoog en paniekerig. Pas toen het geluid abrupt ophield en zich een paar tellen later begon te herhalen, realiseerde Lee zich dat het om de ringtone van een mobiele telefoon ging, misschien wel die van een van zijn collega’s.

Door de sneeuw wist hij niet waar het pad eindigde en het water begon, dus bleef Lee zo dicht mogelijk bij de bomen langs de oever van de bootjesvijver. Voorzichtig zocht hij zich er een weg omheen, op het geluid van de ringtone af. Het deuntje jengelde zacht en pas toen hij heel dichtbij was, hoorde hij dat het uit het botenhuis kwam.

Hij kwam bij het lage dak, keek eronder en zag een vage gloed in de duisternis achter de kleine boot. Maar toen de ringtone een paar tellen later weer ophield, ging ook dit lichtje uit. Lee zuchtte opgelucht: het was alleen maar een telefoon. Regelmatig klommen er ’s nachts junkies en zwervers over de muur. De tuinploeg vond vaak genoeg lege portemonnees (gedumpt nadat het geld en de kaarten eruit waren gehaald), gebruikte condooms en naalden. Die telefoon hadden ze waarschijnlijk ook weggegooid... Maar waarom zou je een telefoon dumpen... Dat doe je toch alleen als hij echt heel erg slecht is, dacht Lee.

Hij liep om het kleine botenhuis heen. De palen van een kleine steiger staken uit de sneeuw, die doorliep tot onder het lage dak. Waar de sneeuw niet had kunnen komen, zag Lee dat het hout volkomen was doorgerot. Voorzichtig kroop hij langs de steiger, toen dook hij onder de dakrand. Het hout boven zijn hoofd was zompig en half weggerot, met lange slierten spinnenweb eraan. Hij stond nu naast de roeiboot en zag aan de andere kant van het schuurtje, op een smalle houten richel, een iPhone liggen.

Opwinding groeide in zijn borstkas. Een iPhone! Die kon hij zonder enig probleem in de pub verpatsen. Hij duwde met zijn voet tegen de roeiboot, maar die bewoog geen millimeter: het water lag er stijf bevroren omheen. Hij liep om de boeg heen naar het uiteinde van de steiger. Daar zakte hij op zijn knieën, hij boog zich naar voren en veegde met de mouw van zijn jack het poederige laagje sneeuw weg. Een dikke laag ijs werd zichtbaar. Het water eronder was extreem helder: in de diepte ontwaarde hij nog net twee vissen, rood en zwart gemarmerd, die er traag rondzwommen. Ze lieten een serie piepkleine bubbels opstijgen, die bij de onderkant van het ijs alle kanten op vlogen.

De telefoon begon weer te rinkelen. Lee schrok er zo van dat hij bijna van de steiger viel. Het smakeloze deuntje weerkaatste onder het dak. Lee zag de verlichte iPhone nu duidelijk liggen: op zijn kant op een houten richel tegen de andere wand van het botenhuis, net boven de bevroren waterlijn. Hij had een hoesje vol glinsterende steentjes.

Lee liep naar de roeiboot en zwaaide zijn been erin. Hij zette zijn voet op het houten bankje en keek, met zijn andere voet nog op de steiger, wat er gebeurde. De boot bleef doodstil liggen. Toen zwaaide hij zijn andere been er ook in en klom in de boot. Maar zelfs toen kon hij nog niet bij de iPhone.

Aangespoord door de gedachte aan een flink stapeltje bankbiljetten in de zak van zijn joggingbroek, sloeg Lee zijn been over de andere kant van de boot en zette zijn voet voorzichtig op het ijs. Vervolgens duwde hij zo hard als hij kon, zonder de rand van de boot los te laten en met dus enkel het risico op een natte voet. Het ijs brak niet. Hierop zette hij ook zijn andere voet op het ijs en luisterde ingespannen of hij het bekende schrille geluid hoorde, dat duidde op spanning of zwakte. Niets. Voorzichtig zette hij een kleine stap, en toen nog een. Het was alsof hij over een betonnen vloer liep.

Het lage houten dak liep schuin af. Om bij de iPhone te komen zou Lee door de knieën moeten. Terwijl hij neerhurkte, verlichtte het schermje van de telefoon weer het interieur van het botenhuis. Lee zag een paar oude plastic flessen en ander afval in het ijs omhoogsteken. Maar toen kwam er iets in zijn blikveld dat hem hevig deed schrikken. Het zag eruit als het topje van een vinger.

Met bonzend hart stak hij zijn hand uit. Hij kneep er zachtjes in. Het voelde koud en rubberachtig aan. Er zat ijs aan de vingernagel, die dieppaars was gelakt. Lee trok de mouw van zijn jack omlaag en wreef ermee over het ijs rond de vinger. Het licht van de iPhone kleurde het bevroren wateroppervlak troebel groen. Eronder zag hij een hand, die zo ver omhoog reikte dat een van de vingers deels door het ijs stak. De bijbehorende arm verdween in het duister van de diepte.

Toen de telefoon ophield met rinkelen, volgde er een oorverdovende stilte. En toen zag hij het: vlak onder de plek waar hij op zijn hurken zat, lag het gezicht van een meisje. Haar opgezwollen, melkachtig bruine ogen staarden hem leeg aan. Een warrige bos donker haar was versmolten met het ijs. Een vis zwom lui voorbij. Zijn staart streek langs de lippen van het meisje, die licht openstonden alsof ze op het punt stond iets te gaan zeggen.

Met een gil deinsde Lee naar achteren. Hij sprong op en stootte zijn hoofd aan het lage plafond van het botenhuis. Toen hij terugviel op het ijs, gleden zijn benen onder hem vandaan.

Even bleef hij als verdoofd liggen. Toen hoorde hij vaag iets beginnen te knarsen en te kraken. Paniekerig begon hij te schoppen en te spartelen om op te staan en zo ver mogelijk bij het dode meisje vandaan te komen, maar zijn benen gleden opnieuw onder hem weg. Ditmaal zakte hij door het ijs, het ijskoude water in. Hij voelde hoe de levenloze armen van het meisje zich om de zijne wikkelden, voelde haar koude, slijmerige huid tegen de zijne. En hoe harder hij zich verzette, hoe erger hun ledematen zich met elkaar vervlochten. De kou was scherp, allesoverheersend. Hij kreeg een slok van het gore water binnen, schopte en worstelde, maar wist zich toch los te rukken en op te trekken aan de rand van de roeiboot. Hijgend en kokhalzend wilde hij dat hij die telefoon te pakken had gekregen. Maar niet langer om hem te kunnen verkopen.

Het enige wat hij nu nog wilde, was om hulp bellen.

Erika Foster zat al een halfuur te wachten bij de morsige receptie van het politiebureau van Lewisham Row. Ze verschoof ongemakkelijk op haar groene plastic stoel in het rijtje aan de vloer vastgeschroefde stoelen, waarvan de verbleekte, glimmende zittingen al jaren werden gepolijst door ongeruste en schuldbevuste achterwerken. Achter een groot raam dat uitkeek op de parkeerplaats, deden een rondweg, een grijze kantoorflat en een groot winkelcentrum hun best om niet te verdwijnen in de sneeuwstorm. Een diagonaal spoor van gesmolten sneeuw liep van de ingang naar de receptiebalie, waarachter een brigadier met hangwangen met een glazige blik naar zijn computer zat te kijken. Afwezig pulkte hij tussen zijn tanden, trok zijn vinger eruit om zijn vondst te bekijken en stak hem weer in zijn mond.

‘De baas zal zo wel komen,’ zei hij.

Zijn ogen vlogen over Erika’s lichaam en namen haar magere lichaam in zich op, met de gebleekte spijkerbroek, de wollen trui, het paarse bomberjack. Zijn blik bleef hangen bij de kleine koffer op wielletjes bij haar voeten. Erika schonk hem een boze blik, waarna ze allebei wegkeken. De muur naast haar hing vol posters met algemene informatie. LAAT U GEEN MISDRIJF OVERKOMEN! Erika vond het een nogal stupide advies op deze plek, de receptie van een politiebureau in een buitenwijk van Londen.

Het slot van de deur naast de receptiebalie zoemde, waarna commissaris Marsh verscheen. Zijn kortgeknipte haar was grijs geworden in de jaren sinds Erika hem voor het laatst had gezien, maar zijn vermoeide gezicht was nog steeds knap. Erika stond op en schudde hem de hand.

‘Inspecteur Foster, sorry dat ik u heb laten wachten. Hebt u een goede vlucht gehad?’ zei hij, terwijl hij haar kleding bestudeerde.

‘Vertraging, meneer... Vandaar mijn burgerkloffie,’ antwoordde ze verontschuldigend.

‘Die klotesneeuw kon ook niet op een slechter moment komen,’ vond Marsh, en hij liet erop volgen: ‘Brigadier Woolf, dit is inspecteur Foster. Zij voegt zich vanuit Manchester bij ons. Ik wil graag dat je haar zo spoedig mogelijk een auto toewijst...’

‘Ja, meneer,’ zei Woolf met een knikje.

‘En ik moet een telefoon hebben,’ merkte Erika op. ‘Als je een wat ouder model zou kunnen vinden, het liefst met echte knoppen? Ik haat touchscreens.’

‘Kom, laten we beginnen,’ zei Marsh en hij trok een pasje door een lezer, waarop de deur weer begon te zoemen en met een klik openging.

‘Zeikwif,’ bromde Woolf toen de deur achter hen was dichtgevallen.

Erika volgde Marsh door een lange, lage gang. Overal rinkelden telefoons. Geüniformeerde agenten en ondersteunend personeel liepen op hen af, hun bleke wintergezichten strak en gespannen. Aan de muur flitste een fantasievoetbalteam voorbij; een paar tellen later was er zo’n zelfde prikbord, gevuld met rijen foto’s en de kop IN HET HARNAS GESNEUVELD. Erika sloot vlug haar ogen en opende ze pas weer toen ze zeker wist dat ze er voorbij was. Ze botste daardoor bijna op Marsh, die was gestopt voor een deur met het opschrift CENTRALE MELDKAMER. Door de half geopende luxaflex voor de glazen scheidingswand zag ze dat de ruimte barstensvol zat. Angst kroop omhoog in haar keel, ze begon te zweten in haar dikke jack. Marsh legde zijn hand op de deurknop.

‘Meneer, u zou me toch eerst briefen...’ begon Erika.

‘Geen tijd voor.’ En voordat Erika nog iets kon zeggen, had hij de deur al geopend en gebaarde hij haar voor te gaan.

De centrale meldkamer van Lewisham Row was groot en open van opzet. De rond de twintig agenten die er zaten vielen allemaal stil, hun verwachtingsvolle gezichten badend in het harde licht van de TL-buizen boven hun hoofd. De twee glazen zijwanden grensden allebei aan een gang, met langs de ene wand een batterij printers en kopieerapparaten. De dunne tapijttegels ervoor waren platgelopen en er liepen sporen van ieder bureau naar de whiteboards die naast elkaar tegen de achterwand stonden opgesteld. Terwijl Marsh naar voren beende, zette Erika vlug haar koffer naast een kopieerapparaat dat luidruchtig papier stond uit te braken en zette zich op de hoek van een bureau.

‘Goeiemorgen, iedereen,’ zei Marsh. ‘Zoals we allemaal weten, is de drieëntwintigjarige Andrea Douglas-Brown vier dagen geleden als vermist opgegeven. Daarop is een waar mediacircus losgebarsten. Vanochtend, even na negenen, is het lichaam van een jong meisje dat past bij Andrea’s omschrijving aangetroffen op het terrein van het Horniman Museum in Forest Hill. De voorlopige identificatie is geschied op basis van een telefoon die op naam van Andrea stond, maar die identificatie is nog niet officieel. De technische recherche is onderweg, maar alles wordt natuurlijk vreselijk vertraagd door die kutsneeuw...’ Er begon een telefoon te rinkelen. Marsh zweeg even. De telefoon rinkelde door. ‘Kom op, mensen, dit is een centrale meldkamer. Neem die telefoon godverdomme op!’

Een agent achterin griste de hoorn van de haak en begon zacht te spreken.

‘Als de identificatie juist blijkt, hebben we hier te maken met de moord op een jong meisje uit een zeer invloedrijke familie, dus we moeten zorgen dat we iedereen voor blijven. De pers, noem maar op. Anders gaan er koppen rollen.’

De kranten van die dag lagen op het bureau tegenover Erika. De koppen schreeuwden: DOCHTER LABOUR-BONS VERDWENEN en ONTVOERING ANDIE TERREURPLOT? De derde was het opvallendst, met een foto van Andrea over de volle pagina en de titel: MEEGENOMEN?

‘Dit is inspecteur Foster. Zij voegt zich bij ons vanuit de Metropolitan Police van Manchester,’ sloot Marsh zijn verhaal af. Erika voelde dat alle ogen zich op haar richtten.

‘Goedemorgen, iedereen. Ik ben blij dat ik...’ begon Erika.

Maar een agent met vettig donker haar onderbrak haar: ‘Baas, ik zit op de zaak-Douglas-Brown, aangezien het om een vermiste persoon gaat en...’

‘En wát, inspecteur Sparks?’ vroeg Marsh.

‘En mijn team werkt als een geoliede machine. Ik trek de diverse aanwijzingen na, onderhoud het contact met de familie...’

‘Inspecteur Foster heeft ruime ervaring met gevoelige moordzaken...’

‘Maar...’

‘Sparks, geen discussie. Inspecteur Foster neemt de leiding van je over... Ze zal een vliegende start moeten maken, maar ik weet zeker dat jij je best voor haar gaat doen,’ zei Marsh.

Er viel een ongemakkelijke stilte, waarin Sparks achteroverleunde en Erika een blik vol walging schonk. Zij hield zijn blik vast en weigerde weg te kijken.

Marsh vervolgde: ‘Enne... mondje dicht, iedereen. Ik meen het: geen media, geen roddelpraktijken. Oké?’

De agenten mompelden instemmend.

‘En nu, inspecteur Foster, mee naar mijn kantoor.’

Erika stond in Marsh’ kantoor op de bovenste verdieping van het politiebureau, terwijl hij door de stapels papier op zijn bureau zocht. Ze wierp een blik uit het raam, dat een breder beeld van Lewisham bood. Achter het winkelcentrum en het station strekten de roodbakstenen rijtjeshuizen zich in ongelijke lijnen uit in de richting van Blackheath. Marsh’ kantoor was anders dan je van een politiecommissaris zou verwachten. Hier geen rijen modelautootjes op de vensterbank, geen familiefoto’s in de boekenkast. Zijn bureau was een chaos van hoog opgestapelde papieren, de boekenkast bij het raam leek te worden gebruikt als extra bergruimte, volgepropt als hij was met dossiermappen, ongeopende post, oude kerstkaarten en

omgekrulde Post-it-briefjes vol Marsh' spitse kriebelschrift. In een hoek lagen zijn officiële uniform en pet over een stoel gedrapeerd, op de kreukelige pantalon lag zijn Blackberry zich rood knipperend op te laden. Het was een merkwaardige mix van een tienerslaapkamer en de werkkamer van een hoge pief.

Eindelijk had Marsh de kleine luchtkussenenvelop die hij zocht gevonden. Hij gaf hem aan Erika. Zij scheurde er een hoek vanaf en trok het mapje met haar politiepenning en identiteitskaart eruit.

'Dus nu ga ik zomaar van nul naar held?' zei ze, terwijl ze de penning om en om draaide.

'Dit gaat niet over jou, inspecteur Foster. Je zou gewoon blij moeten zijn,' zei Marsh terwijl hij zich omdraaide en wegzakte in zijn stoel.

'Meneer, mij is goed duidelijk gemaakt dat ik, wanneer ik weer aan het werk ging, eerst minimaal een half jaar aan administratieve taken zou worden gezet.'

Marsh wees naar de stoel tegenover hem.

'Foster, toen ik jou belde, ging het nog om een zaak van een vermist persoon. Nu hebben we ineens te maken met moord. Moet ik je eraan herinneren wie haar vader is?'

'Lord Douglas-Brown. Was dat niet een van de grootste toeleveranciers van de regering bij de oorlog in Irak? Terwijl hij tegelijkertijd ook in het kabinet zat?'

'Dit gaat niet over politiek.'

'Sinds wanneer geef ik om politiek, meneer?'

'Andrea Douglas-Brown is in mijn stadsdeel vermist geraakt. Lord Douglas-Brown heeft enorme druk uitgeoefend. Hij is een invloedrijk man die carrières kan maken of breken. Later vanochtend heb ik weer een bespreking met de assistent-korpschef en iemand van dat verdomde Cabinet Office...'

'Het draait dus om uw carrière?'

Marsh keek haar kort aan. 'Ik wil dat dit lijkt geïdentificeerd wordt en ik wil een verdachte. En wel snel.'

'Ja, meneer.' Erika aarzelde nog even. 'Mag ik vragen... Waarom ik? Is het plan om mij als eerste in de leeuwenkuil te werpen, als een soort mikpunt? Zodat Sparks daarna de troep bij elkaar kan vegen en de held uithangen? Want ik verdien het te weten als...'

'Andrea's moeder is Slowaakse, jij ook... Ik dacht dat dat misschien zou kunnen helpen, om iemand onder ons te hebben met wie de moeder zich kan identificeren.'

'Dus ik word gewoon uit pr-overwegingen op deze zaak gezet?'

‘Als je het zo wilt zien. Maar ik weet ook dat je een buitengewoon goede politiefunctionaris bent. Oké, je hebt recentelijk wat problemen gehad, maar je prestaties overtreffen ruimschoots wat er is...’

‘Geen geslijm, meneer,’ onderbrak Erika hem.

‘Foster, het enige wat jij nooit onder de knie hebt gekregen, is het gebruik van tact in de omgang met je collega’s. Als je wist hoe dat moest, zat je nu misschien aan deze kant van dit bureau.’

‘Tja, ik heb principes,’ zei Erika terwijl ze hem recht aankeek.

Er viel een stilte.

‘Erika... Ik heb jou hierbij gehaald omdat ik vind dat je een nieuwe kans verdient. Lul jezelf nou niet van deze klus af, nog voor je eraan bent begonnen.’

‘Goed, meneer,’ zei Erika.

‘Oké, ga nu naar de plaats delict en rapporteer aan mij zodra je meer weet. Als het inderdaad om Andrea Douglas-Brown gaat, zal de familie haar officieel moeten identificeren.’

Erika stond op om weg te gaan.

Met een veel zachtere stem zei Marsh nu: ‘Ik heb er nog niet de kans voor gekregen, bij de begrafenis bedoel ik, om te zeggen hoe erg ik het vond van Mark... Hij was een uitstekend politieman, en een vriend.’

‘Dank u, meneer.’ Erika tuurde naar het tapijt. Ze vond het nog steeds moeilijk om zijn naam te horen. Maar ze verbood zichzelf te gaan huilen.

Marsh schraapte zijn keel. Zijn zakelijke toon keerde terug. ‘Ik weet dat ik erop kan rekenen dat jij zult zorgen voor een spoedige veroordeling. Hou me van elke stap op de hoogte.’

‘Goed, meneer,’ zei Erika.

‘En eh... inspecteur Foster?’

‘Ja, meneer?’

‘Trek gauw iets professionelers aan.’

Toen Erika de dameskleedkamer had gevonden, werkte ze snel. Ze kleepte zich om in het bijna vergeten, maar nog steeds vertrouwde ensemble van een zwarte pantalon, witte blouse, donkere trui en lange leren jas.

Ze stopte haar burgerkleden net in een van de lockers, toen ze een verkreukelde *Daily Mail* op een van de lange houten banken zag liggen. Ze trok de krant naar zich toe en streek hem glad. Onder de kop DOCHTER LABOUR-BONS VERDWENEN stond een grote foto van Andrea Douglas-Brown. Ze was mooi en zag er goed uit, met lange bruine haren, volle lippen en sprankelende bruine ogen. Ze was zongebruind, droeg een piepklein bikinitopje en trok haar schouders naar achteren om haar volle borsten te benadrukken. Ze keek zelfverzekerd en temperamentvol in de camera. De foto was genomen op een jacht: achter haar was de lucht knalblauw en glinsterde de zon op het wateroppervlak. Andrea werd aan beide kanten omhelsd door krachtige, brede mannenschouders, de een wat langer dan de ander, die voor de rest van de foto waren afgesneden.

De *Daily Mail* omschreef Andrea als een ‘onbeduidend societymeisje’, wat Andrea vast niet leuk had gevonden om te lezen, maar ze werd in ieder geval niet ‘Andie’ genoemd, zoals in de andere tabloids. De krant had haar ouders gesproken, lord en lady Douglas-Brown, en haar verloofde, en allemaal smeekten ze Andrea contact met hen op te nemen.

Erika zocht in haar leren jas naar haar notitieblokje, dat er na al die maanden nog steeds in zat. Ze noteerde de naam van de verloofde, ene Giles Osborne, en schreef eronder: *Is Andrea soms weggelopen?* Ze keek even naar de aantekening en gumde hem toen zo woest uit dat het papier scheurde. Ze schoof het notitieblokje in de achterzak van haar pantalon. Toen ze haar identiteitsbewijs in de andere zak wilde stoppen, aarzelde ze even en bestudeerde het pasje: het bekende gewicht, het leren hoesje dat na al die jaren in de achterzak van haar broek de vorm van haar billen had aangenomen.

Erika liep naar een van de spiegels boven de rij wastafels, klapte het leren mapje open en stak het voor zich uit. Op de foto zag ze een zelfverzekerde vrouw, haar blonde haar strak achterover gekamd, die trots in de camera keek. De vrouw in de spiegel die het identiteitsbewijs vasthield, was broedmager en lijkleek. Haar korte blonde haar stond in plukken overeind en was grijs bij de wortels. Erika keek even naar haar trillende arm en klapte het mapje toen dicht.

Ze zou een verzoek voor een nieuwe foto indienen.